STACY FARSKÁ

Špatný ZÁBĚR

Stacy Farská

ŠPATNÝ ZÁBĚR

Úvodní slovo autora

Víte, už je to nějaký čas, co zvažuji o napsání své první knihy. Na popud svých nejbližších přátel jsem se do toho konečně dala. Prý se moje texty dobře čtou, no tak budiž, zkusím to ve větším a uvidíme, zda měli pravdu. Neustále se mi ale v hlavě honilo, o čem bych vlastně měla psát, jak sepsat děj tak, aby vás všechny nadchnul. A tak mě napadlo, že napíšu zajímavý příběh o životě jedné dívky, který trochu propojím se svými vlastními životními zkušenostmi. Použiji je jako menší inspiraci pro některé příběhy a zakombinuji tam nenápadně to, co se stalo i mně samotné. Příběh je na jednu stranu veselý, vtipný, dokonce i s trochou erotiky, ale zápletka bude napínavá a celkem krutá. A závěr? Nechte se překvapit. Přeji hezké počteníčko.

Úvod

No tak jo, utřu si mokré slzy do rukávu a povyprávím vám svůj osobní příběh. Jen na to vzpomenu a tělo mi reaguje tak, že se rozpláču. Asi nějaká samospoušť emocí. Jmenuji se Rebeka, takové nijaké jméno, mi přijde. Jak vám mají říkat zdrobnělinou? Taková Anna nebo Kristýna, to jsou parádní jména, můžou vám říkat „Aničko, Ančo, Annie, Kristýnko, Tinko, Kiki…“ ale Rebeka? Rebečka zní jako „bečka“, a když na mne zavolají „Rebi“, tak z toho kvetu nejvíce, copak jsem nějaký Rib Eye steak? Nebo další úchvatná zdrobnělina „Beko“ – to zas vidím tu reklamu na pračky. Takže, prosím, jsem jenom Rebeka. Na to, že vypadám jako zranitelné stvoření, dříve jsem si tak i přišla, tak jsem vnitřně silnější, než by se zdálo. Pár životních situací mi nakopalo zadek tak, že by se z toho tzv. „zranitelné květinky“ nesebraly. Takže já mezi ně už opravdu nepatřím. Stala se mi totiž vážně podivná věc. Ale abych nepředbíhala, začnu úplně od začátku.

1. KAPITOLA: RODINKA

„Rebeko! Hej, Rebeko! Tady, kousek blíž, no ještě, pojď, pojď, teď zpomal... Jo! To bude pecka!“ zazářil Jakub z produkce.

Odtrhla jsem oko od čočky, podívala jsem se na něho a oba jsme zajásali radostí. Povedl se nám fakt skvělý záběr.

„Ty vogo, Kubí, nemůžu tomu uvěřit! Dali jsme to!“ pokračovala jsem ve sdílení své radosti.

Právě jsme dokončili náš dlouho očekávaný projekt, který se týkal aut z 80. let. Byla to fuška sehnat tolik dobře vypadajících kár, které ještě k tomu jezdily a dokázaly naprosté zázraky se svým motorem. Celý projekt nám zabral půl roku a dnes padla poslední klapka.

„Já se tak těším, až to spatří světlo na obrazovkách. Lidi budou úplně hotový,“ nemohla jsem se přestat vzrušovat.

Po náročném dni, kdy jsme dobalili všechny naše saky paky, jsme se odebrali na pořádnou oslavu. Po vydatné večeři, kterou platil říďa, jsme šli propařit noc do klubu na Václaváku. Neskutečně jsme se všichni bavili, popíjeli a tančili jako zběsilí. Ještě dnes necítím nohy. Kluci od zvuku a efektů mají před sebou ještě kus práce, ale my z terénu jsme dnes to hlavní udělali. Pořídili jsme jim parádní videozáznamy, které nikdo jiný nemá, a dlouho nikdo nic podobného ani nenatočí. Byla jsem na sebe a celý náš tým skutečně pyšná.

Jak vypadám? Jsem na holku dost vysoká, mám nějakých 179cm, štíhlá, spíše až kostnatá postava s širokými klouby na rukou. Vždy

závidím všem holkám, že mají takové malé hezké ručičky, jemné prstíky, které když se o něco opřou, tak se krásně elasticky propnou. To moje ruce jsou spíše takové chlapské, takže si ani nelakuju nehty, natož si dělat umělé. To by asi zvýraznilo můj nedostatek ještě více. Prsa mám docela v pohodě, nejsem plochá dráha, ale zas ani žádná Pamela, prostě nic extra. Ale mám hezkou kštici, dlouhé vlnité vlasy, které si barvím na rubínovou barvu, takže lidem připomínám postavičku z animovaného filmu „*Rebelka*“. Moje oči jsou velké a úplně zelené. Ráda nosím džíny a tílka, přijde mi to nejpohodlnější a zároveň sexy. Když je zima, řeším to košilí nebo mikinou s kapucí. Můj styl je spíše free a lízlý hip hopem. V botníku mi nechybí all stary a taky superstary od Adidasu. Když ale jde ovšem o nějakou speciální akcičku, tak se umím vytunit i do šatů s podpatky. Jo, a je mi 29let.

Žiju v malém bytě 2+1 na Florenci, což je docela příjemná část Prahy. Byteček se nachází nedaleko nákupního centra Palladium na Náměstí Republiky. Někdo by řekl, že to je od sebe daleko, ale pro obyvatele Prahy to je kousek. Naše hnízdečko je ve starším domě, úplně nahoře v podkroví. Vede k němu hezká menší ulička, sice dobře osvětlená, jsou na ní i kamery, ale i tak si člověk přijde dost opuštěný a necítí se úplně bezpečně. Hold velkoměsto, tady se každý dívá jen sám na sebe a prožívá si vlastní životní story. Pokaždé se snažím k našim vchodovým dveřím svižně popoběhnout. Byt mám zařízený ála „co dům dal“, takže taková všehochuť, ale není tam nic úplně staromódního. Prostě normálka. V obýváku je béžový, menší, ale rozkládací gauč, naproti němu stojí nízká obývací stěna a na ní

televize, nad ní visí dvě poličky a vedle nich je ještě jedna skříň, kde máme různé blbosti ve smyslu šití, nějaké cetky, trochu alkoholu, cukrovinky, chipsy, no prostě taková menší špajzka, bych to nazvala. Vedle gauče máme bílý odkládací stolek a ještě jednu skříň, kde mám svoje cennosti do práce. Různé druhy čoček do kamery, příslušenství, světla a stojany. Pracuji totiž jako kameramanka pro Auto Review. K práci se ale se vrátím později.

Pokračujeme v *prohlídce* našeho bytu. Vedle je ještě jeden pokoj, kde spíme. Je to však docela obrovská místnost. Proč pořád říkám „my"? No bydlím se svým mladším bráchou. V pokoji máme dvě obyč postele a pokoj je rozdělen velkým regálem, který jsme si pořídili v Ikei, takže každý máme alespoň trochu svého soukromí. Brácha tam má ještě stůl s počítačem, skříň a komodu. Nebudu zmiňovat věčný bordel rozházený všude kolem. Já taky vlastním skříň i komodu a v rohu ještě stojí kosmetický stolek s kulatou židličkou. Já ladím pokoj do jemných, typicky holčičích barev, za to bráška tam má hotový erotický klub.

„Ty jo, brácha, kup si aspoň normální lampičku, tohle je fakt jak v bordelu," popichuju ho často.

„Nevoxiduj, jo. Jsem přece kanec," běžná odpověď Michala.

V bytě je samozřejmě koupelna, vcelku prostorná, WC a kuchyňka, kde také bývá neustálý bordel, neb si po sobě brácha neumí moc uklízet ani to špinavé nádobí.

Michalovi je dvacet čtyři, takže je stále ve fázi rozbouřeného mládí. Je totálně nezodpovědný. Přijde mi, že má hlavu strčenou kdesi tam, kde rozhodně být nemá. Má v ní pravděpodobně průvan, nebo co. Je to docela vysoký skoro brunet, spíše hodně tmavé blond vlasy, něco na styl DiCapria. Sem tam, při lepším slunečním světle, můžete zahlédnout pramínky nazrzlých vlasů. Má je vskutku zajímavě zbarvené. Jeho barva očí je na tom podobně. Má je čokoládově hnědé, ale při denním světle hází barvu do zelenkava. Postavu má štíhlou, ale šlachovitou, občas se dokonce objeví i svaly, když zrovna docvičí. Holky na něho letí jak včely po květu a Michal si to dost užívá. Jeho ego je celkem na vysoké laťce. Stále čekám, kdy najde tu pravou holku, která mu jeho sebevědomí srazí a ukáže mu, o čem život doopravdy je. Zatím stále nic. Když už jsem u jeho osoby, tak Míša nemá stálou práci. Je to spíše druh povaleče, jak by někdo řekl nemakačenko.

„Michal, hele, tady shánějí barmana. Nezkusíš to?“ ukázala jsem mu inzerát na netu.

„Reb, tenhle podnik je dost nůďo, potřebuju nějaký, kde se budu moci víc realizovat, zdokonalovat se... A samozřejmě balit holky!“ odpověděl s úsměvem na tváři.

Chodí sem tam na nějaké brigády jako barman nebo číšník. Má na to školu. Nechápu, co mu tak vadí na stálé práci. Nikde prostě nevydrží dlouho. O Míšovi vám napíšu ještě pár historek, ale teď zpátky k mé osobě.

Vystudovala jsem divadelní fakultu v Brně. Stala se ze mě kameramanka. Celý život jsem toužila být fotografkou, ale odborná studia na to moc nejsou, a tak vyhrál obor kameraman. Byla jsem jediná holka ve třídě. Ale musím říct, je to mnohem lepší než mít plnou třídu samých bab. Holky jsou zákeřné, pomlouvají, dělají si naschvály, přebírají si kluky, řeší, jak kdo vypadá, co máte zrovna na sobě, jak vám to nesluší, nebo nedej bůh, sluší, a jste hned za svini, ale s chlapeckou bandou to jde úplně jinak. Každý rád pomůže, berou tě za jednoho z nich, neřeší kraviny jako my holky, tudíž mi to začalo vyhovovat. I moje současná práce je hlavně s mužským kolektivem. K ní jsem se dostala úplně náhodou. Chtěla jsem spíše pomáhat natáčet filmy, dělat ze začátku asistenta kamery a po nabrání zkušeností se stát velkou kameramankou, která točí ty nejlepší filmy. Třeba se k tomu jednou dostanu, kdo ví. Naděje umírá poslední. Momentálně tedy nabírám zkušenosti pro pořad Auto Review. Točím záběry nejrůznějších aut, jak to uhánějí po cestách, nebo jak funguje jejich motor, brzdy a podobně. Jeden spolužák ze základky totiž studoval novinařinu a píše právě pro magazín s auty. Takže přes něho jsem se dostala právě ke svému jobu.

„Kotě, nesháníš práci? Nebo alespoň něco jako praxi? Možná bych o něčem věděl. Je to zatím nic moc, ale co když se rozjedou?“ pobídl mě spolužák, který se jmenoval Vojta.

„Vojtí, no že váháš, jasně, moc ráda! Kde se mám hlásit? Děkuju!“ zaradovala jsem se.

Jedna bandička zrovna zakládala tento pořad, ale neměli moc peněz platit zkušeného kameramana, a tak jsem se přihlásila. Vzali mě,

ty vogo. Teď patříme mezi nejsledovanější pořady vůbec. Ale cesta to byla trnitá. Naše začátky byly streamované jenom online. Měli jsme pár sledujících, ale docela rychle jich přibývalo. Po pár měsících jsme dostali nabídku od televize, zda bychom nechtěli podepsat smlouvu na vlastní pořad. Potřebovali zrovna zalepit díru, ale nám se to náramně hodilo. Dnes už jsme jinde, a kdo má alespoň trochu rád auta, pak náš pořad „*Auto Review*“ zná.

Mám vcelku zvláštní rodinku. Můj táta je hudební virtuóz, celý život je zavřený ve svém pokoji, kde skládá hudbu, nebo si něco brnká na kytaru, či klávesy. Občas vytáhne i bicí, ale vzhledem k tomu, že žije v paneláku, není to úplně vhodný nástroj, a to mu hned sousedi vzápětí připomínají. Prakticky neví o světě kolem. Žije ve svém hudebním světě, který má sice úspěchy v hudební branži, ale že by si těch peněz užíval, se říci nedá. Možná ani neví, že jich má tolik. Miluje hudbu celým svým srdcem a duší, doslova. Občas se za ním jedu podívat do Řep, zda si nezapomněl koupit něco k jídlu, nebo se jen připomenout, že má taky dceru. Jednou jsem k němu jela ve večerních hodinách. Měla jsem nějakou depku kvůli práci a on se mi zdál jako ten pravý člověk na pokec. Ať už je táta jaký chce, vždy mě vyslechne. Kvůli smutným očím své dcery je vždy ochoten na chvíli zavřít hudební pokoj a věnovat se mi. Vyprávěla jsem mu o jedné kolegyni, která k nám nedávno nastoupila. Dělá mi tam docela peklo, přijde mi, že mě chce všemi možnými způsoby vystrnadit, ačkoliv jsem jí nikdy nic neudělala. Prakticky ji ani nevnímám, možná i to je ten průšvih, nevím. Táta otevřel koňak, nalil nám do sklenek

určených spíše k červenému vínu, nešetřil na nás. Koukala jsem na tu lampu drinku a upila jsem. Koňak byl moc dobrý. Táta ho má rád a občas, když je důležitá příležitost, tak ho otevře. Jinak nepije skoro vůbec. Řekl mi krásnou větu:

„Nenech se nikdy vykolejit, kopretinko. Od toho přeci takoví lidi existují, aby nás něčemu naučili a posunuli nás dál."

Bez nich by to bylo prý nůďo a vše by bylo až moc dokonalé. OK, vzala jsem si to k srdci.

„Díky, tati," a objala jsem ho.

Uvařila jsem mu večeři, pojedli jsme, a než jsem stihla umýt nádobí, usnul na svém skromném gauči. Přikryla jsem ho, pošeptala mu s povzdechem, že moc děkuju za fajn večer, a jela zase městskou hromadnou dom.

Po cestě jsem koukala z okna ven, hrozně mě totiž baví pozorovat lidi. Vidím v nich jejich příběhy, snažím si je nějak představovat a překreslovat. Například ten pár, který jde vedle sebe, ona má ruku v jeho zadní kapse kalhot, on ji zas objímá kolem ramen a druhou rukou ji hladí po její ruce. Výraz mladé dívky v obličeji je velmi nervózní, jeho zas ustaraný. Možná zrovna zjistili, že je těhotná, a tak to vstřebávají a on jí tím objetím dává najevo, že to spolu zvládnou. Nebo mne zaujal sedící bezdomovec na parapetu, byl v polo sedu, opřený lokty o kolena a ruce měl propojený svými prsty. Seděl tam a koukal kamsi do dáli. Zlehka se usmíval, ale ty oči byly plné smutku a zoufalství. Řekla jsem si, že pravděpodobně taky pozoruje lidi a promítá si v hlavě, jaké mají ti druzí životy. Proč se i on stal

bezdomovcem? Vrtalo mi v hlavě. Co se mu asi v životě stalo, že takto dopadl? Každopádně, někdo po cestě hromadnou dopravou sjíždí svůj facebook nebo instagram, někdo si zas čte knížku, ale já pozoruju lidi a přemýšlím, čím si zrovna procházejí. Vždyť každý z nás má nějaký svůj příběh.

Stejně jako moje mamka, ta se před deseti lety odstěhovala do Spojených států. S tátou se totiž před pár lety rozvedli, neb jejich názor na život začal být zcela odlišný. Za mlada mamka obdivovala tátovo hudební nadání a milovala jejich styl skoro kočovného života, když spolu jezdívali na koncerty a různé hudební festivaly. Pak jsme se narodili my a bylo po srandě. Kdo má děti, tak tomu bude možná více rozumět. Mamka potřebovala víc pomoci od svého muže, ale té se jí nedostávalo. Připadala si, že je na vše úplně sama. Táta žil ve svém světě a mamka zas měla nový život, který věnovala nám. A tak, jakmile jsme vyrostli a byli jsme schopni vylétnout z hnízda, tak se rozhodla pro totálně radikální krok. Odstěhovat se za svým snem, do Ameriky.

„Děti, rozhodla jsem se, že si splním svůj životní sen. Nebojte, mým největším jste vy dva samozřejmě, ale můj sen za mlada, který jsem si pak splnit nemohla. Už jste dospělí, tak tedy vyrážím do Ameriky, vážení," celá zářila.

My jsme s bráchou strnuli a chvíli jsme na ni asi dost blbě koukali, než jsme vstřebali, co nám právě oznámila.

„Mami, a dál už by to nešlo?" odpověděla jsem jí ironicky.

Usmáli jsme se na sebe.

„Zasloužíš si to, mami! Je to skvělý plán, ale není to až moc daleko? Nemyslíš?“ přidal se brácha.

„Ale no tak, děti,“ chtěla dál mluvit, ale v tom jsme ji oba pevně objali a rozplakali se všichni dojetím. Přáli jsme jí to z celého srdce.

Vídáme se spolu nyní jen po skypu. Já se jen tak do států nedostanu, neb nemám dostatek finančních prostředků na letenky a víza, a mamka sem jezdí dvakrát za rok. Je to na prd. Jsme si s mámou dost blízké, a přitom teď tak vzdálené. Věnuje se tam čínské medicíně. Pomáhá lidem s narovnáním jejich čaker a meridiánů. Už hodně svým zákazníkům pomohla se zdravotními problémy, kdy už normální doktoři byli krátcí. Je to neuvěřitelné, ale ono to vážně funguje. Dostala se tam skrz inzerát na seznamce. Jezdil za ní pořád nějaký týpek, až mu uvěřila a odjeli spolu do Ameriky. Žili spolu přibližně tři roky, když mamka pochopila, že to není úplně ono, a pustila ho k vodě. Bydlí tam v malém domku v městečku Gary, který se nachází ve státě Indiana. Mimochodem, narodil se tam a vyrůstal sám král popu. Toho mám moc ráda, vážím si jeho umění. Mamka mi pravidelně posílá pozdravy od jeho bývalého domu. Je tam šťastná, proto jí fandím. Byť mě mrzí, že není na blízku, ale každý máme svůj život a já s bráchou jsme již dospělí lidi.

2. Kapitola: Ta s klapkou

Než jsem začala pracovat pro Auto Review, pracovala jsem během studií jako fotografka. Mým snem bylo fotit lidi, ale ne modelky. Bylo to spíše utrpení. Sice byly fotky povedené, dokázala jsem vybrat skvělé světlo i místo, ale spolupráce s nafrněnými kozami byl úděs. Nevím proč, ale nikdy jsem neměla tu možnost pracovat s fajn modelkou. Vždy jsem schytala nějakou nánu, která si diktovala, jak chce na fotce vypadat, jaká má být při focení teplota, dokonce si vybírala i make-up, byť jsme měli striktní zadání od zákazníka. Kolikrát jsem měla sto chutí jí narvat ten foťák do ruky a říct jí: „Na, nafoť se sama, jo?"

To ale samozřejmě nešlo, musela jsem zatnout zuby a fungovat. Kvůli podobným modelínám jsem dokonce přestávala mít focení ráda. Úplně mi tuto práci znechutily. Musela jsem to ukončit. Postupem času už bylo znát i na mých výtvorech, že jsou ty fotky mdlé a unavené, nemají žádnou správnou jiskru ani šťávu, přesně stejně, jako jsem se v tu dobu cítila i já. Vše se to promítalo do mých fotek.

Jednou večer za mnou přišla Dana. To je moje nejlepší kámoška, se kterou jsme spolu vyrůstaly. Zažily jsme spolu první zelené masky na obličeji i s typickou okurkou přes oči, první menstruaci, první lásky, kariérní úspěchy i pády, radost i smutek. Daně umřela mladší ségra, které bylo pouhých sedm let. Nešťastnou náhodou spadla do řeky, která ji odnesla silným proudem. Když ji vytáhly ven, ještě

nahmatali puls, ale už ji nedokázali oživit úplně. Byla pod vodou až moc dlouho, a tak to její mozek nezvládl. Dana to nesla velmi těžce, možná proto si vybrala práci, kterou dělá. Ona je taková, že by doopravdy přijela i ve tři ráno, aby tě zachránila. Mohu se na ni spolehnout, zavolat jí kdykoliv se mi zamane, a vždy je tu pro mě. Díky za ni, fakt. Měla jsem depku z toho, že nemám práci, že vlastně nic neumím, nikam mě už nevezmou, nemám inspiraci, ani touhu, prostě vše bylo zrovna úplně špatně. Znáte to? Danča je malá blondýnka s modrýma očima. Úplně typická blondie girl. Má ráda růžovou a všechno kolem toho. Kdo by to byl řekl, že zrovna já a tahle typka? Ale já neřešila její vizáž, její styl, pro mě bylo důležité, jakým je člověkem. Nikdy nesoudím lidi, dokud je doopravdy neznám. A tohle je velkým důkazem. Každý si na ni ukazuje prstem, ona se občas tak schválně i chová, jakože je vážně ta bloncka z nějakého filmu, ale uvnitř pod tou maskou to je skvělá holka. Čistá duše s chytrým mozkem.

Jak sama říká: „Nikdy nepodceňujte blondýnu!“

Danča pracuje jako vrchní sestra v oddělení dětské jednotky intenzivní péče. Zažívá tam neskutečná traumata. Neumím si představit, jak bych to zvládala, kdybych denně viděla šíleně nemocné děti, které třeba zrovna přejelo auto, nebo jim lezou střeva ven, či mají úplně rozlámané nohy. Prostě klobouk dolů. Ale málokdo to o ní ví. Ve svém volnu je to prostě „*blondýna*“. Taková jednoduchá bytost, která se ráda všemu směje, dělá různé hlouposti, aby si o ní lidi nemysleli, že je moc chytrá, což ona ale je. Je to prý snazší takhle

proplouvat životem a nedělat si další starosti. Možná to bere i jako únik ze své těžké profese, kdy toho na sebe bere vážně moc.

Napsala mi smsku, jak se mám a co dělám. Odepsala jsem jí suše, asi vycítila moji náladu a do hodinky stála u našich dveří. V ruce držela lahev vína a usmívala se od ucha k uchu.

„Ahoj baby, víno mi už vyskakuje z ruky, vyndej sklenky!“ a vešla dovnitř.

Začala jsem jí líčit svoje trable s tou buchtou, která mi ničí život.

Přijali ji na post asistentky produkce. Dříve jsme v práci byli vskutku skvělý kolektiv. Je nás tam okolo třiceti osob. Pokaždé, když jsme šli na pivo, byla jsem hlavní na seznamu, kdo nesměl chybět, a zvali mě. Pořádali jsme společné bowlingy, teambuildingy nebo jsem s nimi hrávala i basket. To víte, vysoká holka a koše, to jde k sobě. Docela jsem válela. Zažila jsem tam i menší románek s naším řidičem a produkčním v jedné osobě, který testoval auta. Neustále mě uháněl. Líbila jsem se mu. Byl to takový třicetiletý Casanova. Já na tyhle typy moc nejsem, mě spíše zajímá, co mají v hlavě než mezi nohama. A taky svoji práci beru jako profesionál, proto nějaké románky s kolegy nepřicházely v úvahu. No a tento Casanova, který se jmenoval Jakub, se do mě zamiloval. Nechával mi posílat květiny, zval mě na večeře, kupoval mi dárky, aniž bych po nich toužila. Snažil se. Tak jsem mu dala šanci. Třeba to bude fungovat. Poznám ho lépe a zjistím, že to je fajn chlap. To byly moje představy.

Prožívali jsme spolu fajn chvíle, exploze orgasmů v posteli i mimo ni. Jednou mě vzal do starého, a k mému překvapení opuštěného, divadla, kde byly poházené různé kulisy, světla, a bylo tam i staré piano, které dokonce ještě hrálo, když jsem zkusila pár tónů. A jak jsem u toho piana seděla, začal mě líbat na krku, poté sjížděl níže na má ramena, jemně mi sundal ramínko od tílka a zároveň, jak mi ho sundával z ramene, mě hladil po ruce. Tílko jsem měla najednou dole a byla jsem jen v podprsence. Aniž bych se stačila otočit, abych mu polibky oplácela, nadzvednul mě a opřel si mě zády o to piano, které rázem vydalo víc tónů naráz. Naznačil mi rukou na mých zádech, že se mám opřít rukama o křídlo. A tak jsem to udělala. Cítila jsem jeho tělo na svém a jeho prsty mi rozepínaly džíny. Sundal mi je napůl, serval ze mě kalhotky, úplně je rozerval. Najednou jsem ucítila jeho vniknutí. Jeho úd do mě zajížděl dost zprudka, přirážel jako zběsilý. Prsa mi lítala na všechny strany, tlak se zvyšoval, až jsem ucítila ten skvělý pocit vyvrcholení. Málem jsem sebou sekla, jak se mi podlamovaly nohy, ale on stále přirážel, až vyvrcholil také. Byl to skvělý sex, na který ráda vzpomínám. Jenže zbytek našeho vztahu byl o ničem. Bohužel jsem prostě nemohla najít žádnou společnou věc, která by nás spojovala jako blízké lidi. Tož se naše cesty rozešly.

Jakub to nesl velmi těžce, byla jsem první holka, která ho pustila k vodě. Ale zůstali jsme přáteli, tedy spíše kolegy. Vše prostě v práci klapalo dlouhých pět let, než nastoupila tahle můra. Jak může jeden člověk vše takto zničit, hlava mi to nebere. Říkají jí Kateřina, je jí dvacet pět let, je to modrooká černovláska s krásným poprsím a